

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200245
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Salajová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:8421200245.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok, sudkyňou JUDr. Zuzanou Salajovou, v spore žalobkyne E. zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, proti žalovanému BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, ICO: 47 967 692, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 840 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 840 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 840 eur od 26. 01. 2021 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podala 08. 02. 2021 na tunajší súd žalobu, ktorou žiadala, aby súd zaviazal žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia k zaplateniu sumy 840 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 840 eur od 26. 01. 2021 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

2. Podanú žalobu odôvodnila tým, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného spol. Poštovou bankou, a. s. bola 23. 08. 2012 uzatvorená Zmluva o úvere dostupná pôžička č. 7594379912, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 3 000 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 25. 10. 2018 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere s účinnosťou od 20. 12. 2018 so všetkými právami a povinnosťami zo spol. Poštová banka, a. s. na aktuálneho žalovaného, spol. BENCONT COLLECTION, a. s. V prípade platného postúpenia pohľadávky sa vyžaduje splnenie ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému zročnému dlhu, a súčasne banka je povinná preukázať zaslanie a doručenie výzvy, že dlžník je v omeškaní so zaplatením, pričom banka je povinná preukázať dĺžku omeškania dlžníka viac ako 90 dní pod hrozbou postúpenia pohľadávky mimo bankového sektora. Zároveň poukázala na ust. § 53 ods. 9 OZ, z ktorého vyplývajú 2 podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, aby mohol byť úkon zosplatnenia považovaný za v súlade os zákonom, a to upozornenie spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia v lehote nie kratšej ako 15 dní a samotný úkon zosplatnenia. Upozornenie spotrebiteľa a zosplatnenie sú jednostranné právne úkony dodávateľa, ktoré sa musia dostať do sféry spotrebiteľa a dodávateľ je musí preukázať, že k jednotlivým zásielkam existujú doručky. Pohľadávka banky nie je postupiteľná ani z dôvodu, ak banka pres postúpením pohľadávky neupozornila a neinformovala spotrebiteľa, že bude postupovať pohľadávku na iný subjekt mimo bankovej sféry. Mala za to, že banka si nespĺnila ust. podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a ani povinnosti podľa § 53 ods. 9 OZ, preto je zosplatnenie úveru v rozpore so zákonom a neplatné. Okrem toho mala za to, že zmluva o úvere je absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko jednostranný právny úkon návrh zmluvy a jednostranný právny úkon prijatie návrhu nie

sú zhodné. A neposlednom rade mala za to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti požadované zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, uvedené v § 9 ods. 2 písm. a), c), j), preto je úver podľa § 11 ods. 1 zák. 29/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov. Žalobca tak nemá právny titul na prijímanie plnení od žalobkyne v dôsledku neplatného postúpenia pohľadávky a nemá nárok na odplatu za predmetný úver, nakoľko úver je možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Právny predchodca žalovaného poskytol žalobkyni 3 000 eur, žalobkyňa reálne na úver uhradila sumu 4 473,23 eur a keďže právny predchodca žalovaného ani žalovaný nemajú nárok na odplatu za poskytnutý úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, právny predchodca žalovaného a žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatili o 1 473,23 eur (celková úhrada 4 473,23 eur - poskytnutý úver 3 000 eur). V danom prípade žalobkyňa uplatňuje bezdôvodné obohatenia v sume 840 eur za obdobie od 17. 01. 2019 do 19. 11. 2020, teda po postúpení pohľadávky. Nakoľko žalovaný na predžalobnú výzvu nereagoval, žalobkyňa si uplatňuje voči žalovanému aj príslušné zákonné úroky z omeškania a tiež trovy konania.

3. Žalovaný s podanou nesúhlasil, neuznával a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Mal za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, ktoré v čase uzatvorenia zmluvy zákon vyžadoval. Pohľadávka plynúca zo zmluvy o úvere bola zo strany právneho predchodcu žalovaného postúpená v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách i ust. § 53 ods. 9. Taktiež platnosť zmluvy o úvere je jednoznačne preukázaná. Taktiež medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného bola 10. 10. 2018 uzatvorená Dohoda o splátkach, kde žalobkyňa uznala svoj záväzok v celom rozsahu. Pokiaľ ide o splatenie pohľadávky, tak žalobkyňa prestala plniť svoje zmluvné povinnosti 12. 04. 2013, ktorú neuhradila riadne a včas. Právny predchodca žalovaného upozornil žalobkyňu na možnosť uplatnenia postupu podľa § 53 ods. 9 OZ listom zo 14. 06. 2016, následne listom zo 14. 07. 2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalobkyňu na úhradu dlžnej istiny spolu s príslušenstvom. Z toho vyplýva, že odo dňa upozornenia žalovaného na uplatnenie postupu podľa § 53 ods. 9 OZ do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti uplynula viac ako 15 dňová zákonom stanovená lehota. Pokiaľ ide o postúpenie podľa zákona o bankách v zmysle ust. § 92 ods. 8, tak prechod práv a povinností z pohľadávky bol žalobkyni riadne oznámený, a to jednak zo strany Poštovej banky, a. s. vo forme listu Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky z 27. 12. 2018 a tiež zo strany žalovaného, a to listom, Výzva na úhradu pohľadávky a oznámenie o jej postúpení z 08. 01. 2019. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR nejde v prípade § 92 ods. 8 o kogentné ustanovenie v tom zmysle, že b si ho strany nemohli zúžiť. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 4Obo 210/01 z 11. 06. 2003 vyslovil, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Ohľadom nepreukázania doručenia Oznámenia k rukám žalobkyne uviedol, že povinnosť písomného doručenia nie je na mieste stotožňovať s povinnosťou zabezpečiť jeho faktické doručenie. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalobkyni preukázateľne zaslané do jej dispozičnej sféry, čím boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie podľa § 526 ods. 1 prvá veta OZ. Taktiež preukázal, že žalobkyňa bola v omeškaní s úhradou svojho záväzku, bola riadne upovedomená o možnosti zosplatenia pohľadávky v zmysle § 53 ods. 9 OZ a zároveň bola riadne upovedomená o predčasnom zosplatení, pričom jej bola daná možnosť uhradiť ju v stanovenej lehote. Žalobkyňa bola do postúpenia pohľadávky na žalovaného v omeškaní viac ako 90 dní, pohľadávka sa tak stala predmetom platného postúpenia. Teda mal za to, že boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a následne platné postúpenie. Poukázal na v rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a. s. c/a Klára Bíróová. Nesúhlasil s namietanou absenciou údajov druhu poskytnutého spotrebiteľského úveru, nakoľko už zo samotnej textácie Zmluvy o úvere a jej obsahových náležitostí je zrejmé, že sa jedná o spotrebiteľský úver. Jednalo sa o bezúčelový úver a jeho predmetom bolo odplatné poskytnutie finančných prostriedkov za zmluvne dojednaných podmienok. Predložil listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného je zrejmé, že celkové náklady na úver boli vo výške 1 656,52 eur ($58 \times 79 + 74,52 = 4 656,52 - 3 000 = 1 656,52$ eur). Teda celková výška nákladov bola vypočítaná správne. Zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov na základe toho, že by& neobsahovala určenie výšky, počtu a termínov splátok, nakoľko tento údaj je zo Zmluvy o úvere zrejmý. Pokiaľ ide o platnosť zmluvy, mal za to, že prejav vôle žalobkyne vyjadrený v žiadosti o poskytnutie úveru a jeho akceptácia zo strany právneho predchodcu žalovaného sú vzájomne zhodné. Čo sa týka výhrady žalobkyne, že zmluva o úvere bola za jednotlivé strany parafovaná v rozličných dátumoch, tak takýto spôsob uzatvárania zmluvných vzťahov je na obchodnom trhu bežne akceptovateľný a realizovaný. Na záver poukázal na Dohodu o splátkach z 10. 10. 2018 uzatvorenú medzi žalobkyňou a Poštovou bankou, a. s., kde žalobkyňa celý svoj záväzok uznala, kde sa žalobkyňa zaviazala dlh uhrádzať v mesačných po

40 eur až do uhradenia celej výšky záväzku, ku ktorému malo dôjsť s úhradou splátky splatnej dňa 28. 04. 2025. Platnosť a legitímnosť nároku uplatňovaného veriteľom a samotná existencia pohľadávky je z tohto titulu zjavne preukázaná a nemožno tak hovoriť o existencii bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

4. Súd vykonal dokazovanie zmluvou o úvere „dostupná pôžička“, aktuálnym stavom o stave úveru k 18. 12. 2018, aktuálny stavom pohľadávky k 24. 11. 2020, predžalobnou výzvou žalobkyne, vyjadrením žalovaného k žalobe a predložením listinných dôkazov, a to výzvou na splatenie dlžnej sumy úveru, podacím hárok č. EPH007148238, výzvou na úhradu dlžnej sumy z 11. 07. 2016, ktorou došlo k zosplateniu dlžnej sumy, doručenkou o doručení tohto oznámenia, aktuálnym stavom úveru k 18. 12. 2018, oznámením o postúpení pohľadávky, podacím hárkom, výzvou na úhradu dlžnej sumy, kalkulačkou pre výpočet RPMN, dohodou o splátkach, splátkovým kalendárom, vyjadrením žalobcu, vyjadrením žalovaného a zistil nasledovné.

5. Právny predchodca žalovaného ako banka a žalobkyňa ako dlžník uzatvorili 23. 08. 2012 Zmluvu o úvere - dostupná pôžička č. 7594379912. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 3 000 eur. Výška úrokovej sadzby bola 19,50 %. Žalovaná sa úver zaviazala splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 85,27 eur. Splatnosť prvej splátky bola dňa 12. 09. 2012 a poslednej 12. 08. 2017. Výška RPMN bola 21,34 %, priemerná RPMN bola 21,30 %. Celková výška nákladov bola 16 660,61 eur.

6. Podľa čl. 2, bod 2.1 Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; klient navrhuje uzatvorenie ZoÚ podľa ust. § 497 ObZ. Na uzatvorenie ZoÚ nie je právny nárok. Ak banka odmietne uzatvorenie ZoÚ s klientom na základe oprávnenia v príslušných databázach s cieľom posúdiť jeho schopnosť splácať úver.

Podľa čl. 2, bod 2.2 Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; klient podá návrh na uzatvorenie ZoÚ tak, že na predtlačenom formulári vyplní prvú a druhú časť formulára ZoÚ, uvedie svoje osobné údaje, ako aj požadovanú výšku úveru formulár vlastnoručne podpíše.

Podľa čl. 2, bod 2.3 Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; ZoÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť dorúčením jej akceptácie zo strany banky klientovi. ZoÚ nadobúda účinnosť čerpaním úveru podľa č. 3 OP.

Podľa čl. 3, Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; v prípade uzatvorenia ZoÚ Banka poskytuje klientovi finančné prostriedky z úveru podľa pokynu Klienta uvedeného v návrhu a to do 3 pracovných od uzatvorenia ZoÚ.

Podľa čl. 4, 4.1; Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; klient má povinnosť platiť za poskytnutý úver banke úroky v zmysle aktuálneho Oznámenia. Údaj o výpočte RPMN v zmysle ZoÚ obsahuje Oznámenie a Formulár.

Podľa čl. 4, 4.3; Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; v prípade, že klient odstúpi od ZoÚ v zmysle bodu 6.8 a nedodrží lehotu na zaplatenie istiny a úroku, táto dlžná čiastka sa mu bude úročiť zmluvnou úrokovou sadzbou a úrokom z omeškania.

Podľa čl. 6, 6.2; Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička; ak je klient v omeškani s platením čo i len jednej splátky v plnej resp. čiastočnej výške alebo uviedol banke nepravdivé údaje alebo bol na majetok klienta vyhlásený konkurz alebo klient zomrel, je banka oprávnená požadovať predčasné splatenie celej istiny.

7. V Upozornení - výzva na splatenie dlžnej sumy z 13. 06. 2016 právny predchodcu žalovaného žalobkyne oznámil, že podstatne porušila ustanovenia zmluvy o úvere a obchodných a neuhradila svoj záväzok v sume 644,95 eur. Zároveň ju upozornil na možnosť predčasného zosplatenia úveru, nakoľko ku 13. 06. 2016 je pohľadávka banky viac ako 3 mesiace po splatnosti.

8. Vo výzve na úhradu dlžnej sumy z 11. 07. 2016 právny predchodca žalovaného žalobkyne oznámil, že nakoľko svojim konaním podstatne porušila ustanovenia zmluvy o úvere a obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, stáva sa jej úverová pohľadávka k 11. 07. 2016 predčasne

splatnou v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy, ktorú banka evidovala k tomuto dňu bola nasledujúca: dlžná istina - 2 204,99 eur, úrok - 217,93 eur a poplatky za upomienky - 4,65 eur, spolu dlžná suma bola 2 427,57 eur. Zároveň žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy.

9. Z aktuálneho stavu úveru žalovaných ku 18. 12. 2018 sa uvádza, že poskytnutá výška úveru bola 3 000 eur, vyčerpaných bolo 3 000 eur, splatených 795,01 eur, mimoriadne splatené 0 eur, možnosť čerpať 0 eur, nedočerpané 0 eur, celková istina 2 204,99 eur a čakajúce úhrady 0 eur.

10. Z tohto výpisu z časti „Zaplatené splátky“ súd zistil, že žalobkyňa v období od 12. 09. 2012 do 11. 07. 2016 uhradila Poštovej banke, a. s. spolu sumu 3 540,30 eur a v období od 20. 11. 2018 do 19. 11. 2018 uhradila sumu 920 eur.

11. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení trvala na podanej žalobe v celom rozsahu. Predmetnou žalobou si uplatňovala iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré zaplatila po postúpení pohľadávky, a to za obdobie od 17. 01. 2019 do 19. 11. 2019. Vo vyjadrení opätovne mala za to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách predstavuje vymedzenie podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky na iný subjekt. Bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je zakázané postupovať pohľadávku, pričom nerešpektovanie tejto úpravy má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. 04. 2018, podľa ktorého ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObDo/92/20108 z 20. 11. 2019, rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. 03. 2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8cdo/32/2017 z 28. 03. 2018. Mala za to, že žalovaný doposiaľ nepredložil žiadnu listinu, ktorá by spĺňala kvalifikačné kritéria písomného oznámenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, resp. predloženú listinu považovala za neurčitú a právne neúčinnú, nakoľko nie je zrejmé, a akou splátkou a po akú dobu mala byť žalobkyňa v omeškaní a tiež uvádzaný zostatok dlžnej sumy je nesprávny v nadväznosti na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Opätovne mala za to, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. c), písm. j). Taktiež mala za to, že základné parametre úveru majú byť uvedené primárne v Zmluve o úvere, nie zahrnuté do rôznych častí zmluvnej dokumentácie (napr. obchodných podmienok, štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere,...). Preto je úver potrebné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedeného žiadala, aby súd podanej žalobe vyhovel a uplatnila si náhradu trov konania.

12. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení s podanou žalobu nesúhlasil a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Opätovne nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že jeho právny predchodca nesplnil podmienky ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko mal za to, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom z 11. 07. 2016 bola zároveň písomnou výzvou banky, a to v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa bola do dňa postúpenia uvedenej pohľadávky t. j. 24. 10. 2018 jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku. Mal za to, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/31//2018 z 28. 06. 2018, kde je okrem iného uvedené, že výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí predchádzať postúpeniu, ale nevyplýva z neho, že by musela predchádzať zosplateniu úveru. Mal za to, že právny predchodca žalovaného si splnil povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 OZ ako aj v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Rovnako mal za to, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a úver preto nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na záver poukázal na to, že žalobkyňa sa vôbec nevyjadrila k dohode o splátkach, na základe ktorej má žalovaný platnú pohľadávku voči žalobkyni. Preto žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania.

13. Podľa § 261 ods. 6, písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej Obchodný zákonník), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy

o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

14. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej Občiansky zákonník) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka; ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 521 Občianskeho zákonníka, ak dôjde k dohode o tom, že sa už splatný dlh bude plniť v splátkach, a ak veriteľ chce, aby dlžník v splátkach plnil aj úroky z omeškania, musí sa to výslovne dohodnúť.

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej Zákon), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 7 ods. 1 Zákona, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti

a) druh spotrebiteľského úveru,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

16. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

17. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

18. Uzatvorená zmluva je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

19. Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného bola uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej žalobkyňa bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 3 000 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 60 splátkach po 85,27 eur mesačne. Žalobkyňa bola na účet celkovo pripísaná čiastka 3 000 eur a uhradila v období od 12. 09. 2012 do 11. 07. 2016 Poštovej banke a. s. spolu sumu 3 540,30 eur a v období od 20. 11. 2018 do 19. 11. 2018 uhradila sumu 920 eur. Dňa 20. 12. 2018 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, preto platby žalobkyne uhradené po tomto dátume už mali byť uhrádzané žalovanému, spol. BENCONT COLLECTION, a. s.

20. Žalobkyňa vo svojej žalobe namietala platnosť postúpenia, a tiež namietala, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je bez úrokov a bez poplatkov.

21. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

23. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

24. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky je považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (iným ako banka) už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

25. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014).

26. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo nielen sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a aj umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

27. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24. 04. 2018).

28. Podmienkou postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je, aby bola pohľadávka splatná a výzva podľa § 92 os. 8 zákona o bankách. Pre riadne zosplatnenie pohľadávky (§ 565 OZ) musí byť v spotrebiteľskej veci najskôr dodávateľom spotrebiteľ v lehote nie kratšej ako 15 dní pred jednorazovým zosplatnením upozornený na výkon tohto práva podľa § 53 ods. 9 OZ. Písomnosť sa musí dostať do dispozície spotrebiteľa. Túto okolnosť musí bezpečne žalobca preukázať.

29. Zo spisu vyplýva, že žalovaný predložil súdu len výzvu na úhradu dlžnej sumy s príslušenstvom z 13. 06. 2016, no nepredložil súdu žiaden dôkaz, žeby veriteľ - banka predtým preukázateľne upozornil spotrebiteľa (žalobkyňu) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Žalovaný síce predložil súdu podací hárok zo 14. 06. 2016, kde je uvedené podacie číslo zásielky RK066521608SK a adresát (žalobkyňa), avšak z tohto nie je zrejmé, že žalobkyňa bola zásielka doručená a ani čo bolo obsahom zásielky z predmetného podacieho listka nie zrejmé. Cieľom bolo umožniť žalobkyňi uhradiť omeškané splátky pred prípadným zosplatnením úverovej pohľadávky. Podanie takejto listiny na poštovú prepravu neznamena, že žalobkyňa mala možnosť sa s výzvou z 13. 06. 2016 na splatenie dlžnej časti úveru oboznámiť. Pričom k tomu, aby sa stal právny úkon účinný voči druhému účastníkovi právneho vzťahu postačí, ak druhý účastník právneho vzťahu mal možnosť sa s ním oboznámiť, nie je potrebné, aby sa s ním skutočne oboznámil. V takomto prípade účinky doručenia, ak sa doručovalo poštou, nastávajú nevyužitím možnosti oboznámiť sa s obsahom zásielky uloženej na pošte. Zo strany žalovaného tak nebol predložený žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že by veriteľ Poštová banka, a. s. skutočne upozornil žalobkyňu na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, kedy sa tak malo stať a že také upozornenie skutočne bolo žalovanej doručené (či aspoň doručované)

do sféry jeho dispozície. Žalovaný nepreukázal doručenie tejto výzvy žalobkyne a to, že listina vôbec došla do dispozície sféry spotrebiteľa. Žalovaný mal preukázať, že žalobkyňa sa s obsahom zásielky mohla oboznámiť, čo sa však nestalo.

30. Dôsledkom nesplnenia povinností veriteľa uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu a keďže zákonnou podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky je, aby išlo o pohľadávku, alebo jej časť, ktorá už je splatnou, treba uzavrieť, že splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky tu preukázané nebolo (pozri aj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 03. 05. 2018 sp. zn. 3Co/19/2018, ktorý žalobcovi musí byť dobre známy, nakoľko aj v tam súdenej veci bol žalobcom). Len podporne súd uvádza, že v zmysle § 53 ods. 8 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V danom prípade priamo v zmluve o úvere sa takáto dohoda nenachádza. Aj podľa tvrdenia žalobcu v žalobe malo byť toto právo dojednané len v obchodných podmienkach. Avšak tu potom treba uviesť to, že v rámci exekučného konania na vymoženie nárokov z danej úverovej zmluvy prisúdených pôvodne rozhodcovským rozsudkom rozhodcovského súdu, Krajský súd v Prešove vykonal prieskum obchodných podmienok, resp. Všeobecných obchodných podmienok ktoré mali byť súčasťou zmluvy o úvere z 27. 07. 2009 uzavretej medzi Poštovou bankou, a. s. a žalovaným, pričom v uznesení zo 07. 03. 2013 č. k. 13CoE/17/2013 - 36 konštatoval, že Všeobecné obchodné podmienky sú ako celok neplatné, lebo nespĺňajú zákonné podmienky písomného právneho úkonu podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka (nie sú nikým podpísané a odatumované). Je zrejmé, že uvedené rovnako platí pre Obchodné podmienky kde malo byť dohodnuté právo úver predčasne zosplatiť, keďže aj podľa názoru krajského súdu...tieto zákonné náležitosti spĺňa iba zmluva o úvere,..."

31. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením riadne zosplatennej pohľadávky vyžaduje ďalej okrem iného, aby banka spotrebiteľa upozornila o zamýšľanom postúpení splatného dlhu. Pre absenciu podmienky platného postúpenia pohľadávky, výzvy podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, nie je možné vyhodnotiť prípadný časový úsek omeškania dlžníka. Výzvu banky podľa § 92 ods. 8 pred postúpením pohľadávky nie je možné nahradiť (resp. zameniť) inými, skoršími úkonmi, ktoré sledujú iný cieľ, než samotné postúpenie bankovej pohľadávky. Pokiaľ by aj takáto listina existovala, bolo potrebné ju doručiť do dispozície sféry dlžníka, čo žalobca opäť nepreukázal.

32. V konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov pre zosplatenie dlhu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nemožno preto dospieť k záveru, že postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia (20. 12. 2018) splatná v celom rozsahu. Úkon zosplatenia je totiž pre nesúlad s ust. §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neplatný s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť prihlíada súd ex offo, preto v tomto smere nie je potrebná procesná obrana zo strany žalobkyne.

33. V čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky aj preto nie je možné považovať za platné. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky.

34. Súd sa následne zaoberal náležitosťami zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

35. Uzavretá úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§ 1 ods. 2 zákona). Žalobca je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaná je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. O aké náležitosti ide a či ich zmluva obsahuje je pritom potrebné a možné posudzovať výlučne podľa právnej úpravy účinnej v čase jej uzavretia. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v

citovanom zákonnom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), /§ 9 ods. 2 písm. j), zákona. V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

36. Zákonou náležitosťou úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia bola podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Táto náležitosť v zmluve absentuje.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

„Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN /§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch/. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11. 05. 2017.

Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 z 03. 11. 2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo 06. 04. 2017.

37. V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 21,34 %, pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 23,40 % (výpočet súd realizoval prostredníctvom interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN Ministerstva financií SR). Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 3 000 eur, výšky splátky úveru 85,27 eur a ich počtu 60. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku.

38. Ak zákon vyžadoval v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítanú podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu, je nepochybné, že spotrebiteľ mal byť oboznámený nielen s ročnou percentuálnou mierou nákladov, ale aj s matematickým výpočtom, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy.

39. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 20. 09. 2018, vydaný vo veci C-448/17, v ktorom Súdny dvor EÚ uviedol, že článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednak neuvádza ročnú percentuálnu mieru

nákladov a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, táto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.

Súdny dvor EÚ v tejto súvislosti dodal, že rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu. Spotrebiteľ v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

40. Súdny dvor EÚ už pritom v súvislosti so Smernicou 87/102 rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný touto Smernicou pred nespravodlivými úverovými podmienkami a na to, aby sa mu umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzatvorenej zmluvy, článok 4 uvedenej Smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

41. V súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 Smernice 87/102 musí byť zmluva o úvere uzavretá písomne, pričom písomné vyhotovenie musí obsahovať uvedenie RPMN, ako aj uvedenie podmienok, za ktorých môže byť táto miera zmenená. Článok 1a tejto Smernice stanovuje metódu výpočtu RPMN a vo svojom ods. 4 písm. a) spresňuje, že sa musí vypočítať v dobe uzatvárania zmluvy. Táto informácia pre spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca, má preto podstatný význam.

42. V dôsledku toho neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie RPMN v zmluve o úvere môže predstavovať rozhodujúci prvok v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka tejto zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle článku 4 Smernice 93/13. Ak to tak nie je, tento vnútroštátny súd je oprávnený posúdiť nekalú povahu takejto podmienky v zmysle článku 3 tejto Smernice. Spotrebiteľ v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

43. Čo sa týka samotného matematického výpočtu RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, tento nemožno označiť za jednoduchý. Bez doplnenia potrebných údajov nevyhnutných na uskutočnenie výpočtu v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ nemá reálnu možnosť posúdiť správnosť výpočtu RPMN uvedeného v zmluve. Uvedenie matematického vzorca výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo strany právneho predchodcu žalobcu bez doplnenia údajov potrebných na realizáciu výpočtu nie je možné považovať za dostatočné. Zo strany právneho predchodcu žalobcu teda v zmluve o spotrebiteľskom úvere neboli uvedené všetky predpoklady použité na výpočet v zmluve uvádzanej ročnej percentuálnej miery nákladov.

44. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento výklad dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 Zákona č. 129/2010 Z. z., kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov. Podstatou spotrebiteľskej ochrany je, že sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho dodávateľa, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci

spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany slabšej strany (spotrebiteľa a to údaj o výške splátky, o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

45. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

46. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

47. Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov ktoré z jeho strany boli žalobkyni reálne poskytnuté a to vo výške 3 000 eur. Nakoľko však žalobkyňa v prospech žalovaného po postúpení pohľadávky od 17. 01. 2019 do 19. 11. 2020 uhradila celkovo sumu 840 eur, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 840 eur.

48. Žalovaný vo svojich vyjadreniach poukázal na to, že medzi pôvodným veriteľom a žalobkyňou bola uzatvorená 10. 10. 2018 Dohoda o splátkach, na základe ktorej žalobkyňa celý svoj záväzok v celom uznala a zaviazala sa splácať dlžnú sumu formou mesačných splátok po 40 eur mesačne, a to až do dňa uhradenia celej výšky záväzku ku dňu 28. 04. 2025. preto mal za to, že platnosť a legitímnosť nároku uplatňovaného veriteľom a samotná existencia pohľadávky je teda zjavne preukázaná. Žalobkyňa sa teda nemohla na úkor žalovaného obohatiť, keďže žalovaný má stále voči žalobkyne existujúcu pohľadávku titulom uznania dlhu, ktorá zo strany žalobkyne nebola doposiaľ uspokojená.

49. Súd po preskúmaní Dohody o splátkach, o ktorej žalovaný tvrdí, že sa jedná o platné uzavreté uznanie dlhu zo strany žalobkyne, t. j. dlžníčky, zistil, že dohoda o splátkach je typickým formulovaným ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s vyhlásením o vedomosti premlčania dlhu.

Uvedenú dohodu je však potrebné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa.

Je potrebné zdôrazniť, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, je právnym vzťahom so spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní Dohody o splátkach došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobkom alebo k službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorá je mu adresovaná, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. V danom prípade pri uzatváraní dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože obidva tieto znaky nekalosti (nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa) boli naplnené. Umiestnenie textu o uznaní dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praktike alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňované v jeho oblasti činnosti. Z tohto hľadiska sa preto javí Dohoda o splátkach ako nekalá obchodná praktika, neplatná.

Pri vyhodnocovaní praktiky dodávateľa súd musí operovať priemerným spotrebiteľom (Smernica Rady AEP 2005/29 bod 19 Preambuly) a existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podpíše dokument sledujúci dosiahnutie splátok. V skutočnosti ide preto podľa citovanej Smernice (čl. 5 a 9) o nekalú obchodnú praktiku a neodbornú starostlivosť dodávateľa v záujme vyššej kvality života ľudí.

50. Súd má ďalej za to, že v danej veci bol právny úkon uznania dlhu realizovaný na tlačive predpripravenom právnom predchodcom žalovaného, do ktorého obsahu nemohla žalobkyňa nijako zasiahnuť. V označení, ako aj v texte posudzovaného právneho úkonu, bolo opakovane uvedené a zdôraznené, že išlo o dohodu o splátkach. Skutočnosť, že jej súčasťou bol i osobitný právny úkon „uznanie dlhu“ s úplne iným právnym významom, však bola zjavne v najväčšej možnej miere zámerne zastretá. Z obsahu predmetnej listiny nevyplývalo, že by žalobkyňa mala vôbec vedomosť, že popri dohode o splátkach, uznáva dlh a že by mala vedomosť o význame takéhoto právneho úkonu a následkami s tým spojenými. Takto vykonaný právny úkon je preto neplatný pre nedostatok vôle a slobody na strane žalobkyne v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Konanie právneho predchodcu žalovaného, ktorým žalobkyňa predložila zneužívajúc jej nevedomosť formulárové tlačivo, obsahom ktorého bola dohoda o splátkach a zároveň v texte ukryté uznanie dlhu bolo potrebné tiež považovať za nekalú obchodnú prax podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Právny predchodcom žalovaného uplatnená obchodná prax bola i klamlivá, keď žalobkyňa nesprístupnil podstatnú informáciu o právnych dôsledkoch uznania dlhu. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané (§ 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa), a aj z tohto dôvodu nebolo možné takto v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) dosiahnutému uznaniu dlhu priznať právne účinky. V neposlednom rade súd považoval predmetné uznanie dlhu za neplatné aj pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nakoľko v nej nebol špecifikovaný právny dôvod jeho vzniku.

51. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 17. 01. 2019 do 19. 11. 2020 vo výške 840 eur je dôvodný a preto žalovaného zaviazal túto sumu vydať žalobkyňi. Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania a to preukázateľne dňom nasledujúcim po poskytnutej lehote na plnenie v predžalobnej výzve z 20. 01. 2021. Súd preto žalobkyňi od 26. 01. 2021 priznal aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 840 eur až do jej zaplatenia.

52. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danej právnej súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a preto žalobkyňi v súlade s platnou právnou úpravou priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.